

8. szám.
Február 25-án 1865.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra 3 frt. és 3 óra 1 frt 50 kr. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárúrnál. —
Kiadó hivatal Pest, barátok-tere 7-ik szám.

XVI. kötet.

Bérczy Károly.

Midőn egy részről van szerencsénk bemutatni egyikét legrégebb barátainknak, minden fölősléggé váló ajánlgatás helyett csak annyit jegyzünk meg felőle, hogy daczára ily régi barátságának, s daczára annak, hogy mind a ketten lapszerkesztők vagyunk, még sem veszttünk őszsze soha.

Ennek különben igen egyszerű magyarázata van. Én az infanteriánál szolgálók; ő pedig a cavalleriánál.

Én bolondos lapot szerkesztek, Bérczy pedig lovas lapot: a Vadász és verseny-lapokat.

Ez azon lap, melybe legtöbb nemes ír, melyet legtöbb nemes olvas, és melyre legtöbb nemes praenúmerál. És nagyon méltán. Ha már nemességünkől úgy sem maradt meg egyebünk, mint nemes levelünk, nemes szívünk, és nemes paripánk, hadd védelmezze az elsőt a Pesti Hírnök, hadd tartsa biztatással a másodikat a Családi Kör; de az utóbbtól se vitassa el senki

azon jogot, hogy magát az irodalomban képviseltesse.

A ló tiszteletre méltó állat. A Pegazus is ló, a hyppocrenét is ló rugta, Minerva sisakjának az ernyőjét is négy ló képezi, hazánk történetében is fontos állat a ló, de ezt bővebben elemezni nem merem, nehogy nemzetiségek elleni izgatásnak vétessék; azért a ló minden esetre megérdemli, hogy saját organuma legyen.

A lovaknak épen úgy megvan a maguk története, és családfája, mint a kitünő hősöknek, sőt némely lónak a nemessége sokkal régebbi dátumú, mint a gazdájáé.

És ha máregyéb mező nincs tettvágyunknak nyitva, mint a handicap tere; s fegyvereink

erejét más ellen nem érezheti, mint a nyulak; ezekben kitünni is dicső! „Foglaljunk el a tért!” ez Talrossy Zebulon jelszava; „még pedig fekve; mert így többet elfoglalhatjuk belőle, mint állva.”

Bámulásra méltó különösen tisztelt barátunknál az, a mi minden költőnél legbámulatosabb szokott lenni; Arany János mindig verekedő emberekről ír, pedig maga soha sem verekszik; — Hiador mindig szerelemről dalol; pedig nem is szabad neki, mert plébánus; — míg Lonkay mindig a coelibatusról énekel, pedig nem próbálta; — és ez a valódi talentum! Így Béreczynél is a fantazia diadalának kell elismernünk azt, hogy ő lovakról ír, a nélkül, hogy valaha lovon ülne, és vadászatokról, a nélkül, hogy egy árva svábhegyi szőri-szarkát meglőtt volna valaha életében.

Legnagyobb érdeme pedig az, hogy míg

sok ifju és vén szerkesztő az előfizető közönséget teszi lóvá; ő a lovakat tudja rábírní, hogy a gazdáikkal előfizetessenek.

És bizonyára Bérczy kedvesebb olvasmányt ad oly novellákban, hol azok a *szalonkák* szerepelnek, a *miket* mi koppasztunk meg, mint ha írná a mai kor divatos novelláit azokról a *szalonkák*-ról, a *kik* minket koppasztanak, vagy is, érthető nyelven magyarázva: il a beau d' écrire des *biches*, qui se font manger; que des *biches*, qui nous mangent.

Azért egy lelkesült „cheers“-t a Vadász és versenylapok szerkesztőjének!

K—s M—n.

A „Reisenderek.“

Ül támlás székén a Compossessor,
Várja, mert immár ebédén a sor,
Nyughatatlan, kint járván a konyhát
Pecsenye illat csapta meg orrát. —
Ajtaján kopogás, mondja, hogy „lehet“
— Hálóköntösén igazít egyet. —
Illemmel benyit egy úri ember,
Ajánlja magát, hogy ő az „Anker“
És pünktlich kárterítésről beszélt,
Potom díjért biztosít házfédelt. —
„Jó bruder, de előbb ebédelünk,“
„Ebédre reményelem, marad velünk,“
És az úr kikiált nyájas hanggal
„Többre kell teríteni egy tányérral.“
Az „Anker“ magát ki sem dicsérte,
S a házi gazdát új vizit érte,
Ajánlja magát, hogy ő az „állat-
Biztosítástól mivel szolgálhat?“
Később barátom, mert itt a dél,
Legyen szerencsém ebédemnél.“
Az úr inast kiált mérges hanggal,
Hogy többre terítsen két tányérral. —
Még le sem ült Anker és Taurus
Midón benyit egy új numerus,
Czifrázza, hogy mért jött, ő „Triesti“
Társulatát még javában festi,
A mikor kívülről lépés hallik,
S magyar ruhában egy úr beállit, —
A gazda ajkán — Jézus Mária —
A midón mondja, hogy „Hungária“
Ügynöke, s nyelve szaporán pereg,
— Az „ajánlásban“ eminens gyerek —
Az úr „igen“-el, s válasz helyett
Ki kiált, rendel öt tányér-helyet.

.....
Az asztal nyögött, úgy meg volt rakva,
Párolgó étkek, jó borok rajta,

Jól hozzá láttak, mert a vendégek
Gyomor biztosításhoz is érnek; —
Szak-tárgyról a vita egymást érte,
Kiki a maga lovát dicsérte,
Közben maguk torkig itták, ették,
S a nagy ebédet eltemetgették;
„Prósitot“ mondott a házi gazda,
S a G'schäfthez látást indítványozza. —
„Házaim a Triestinek adom, —
Minden rang — s rendü lábas jószágom
Bírja a Taurus, tudom nálla
Egyik sem esik a hektikába,
Megosztozhatnak az „életemen“
Egygyiké lesz testemnek a fele,
A másiké onnantul lefele,
S hogy rövideget ne lássanak
Ráadásul kiki egy „bérest kap.“ —
Perczeg a négy toll, a kötvény készül,
S a gazda így szól befejezésül:
„Uraim! e javak, s életem már
Biztosítvák az első magyarnál.“
Ügy-e, hogy ez semmi akadály, és
Azért köztünk megállhat a kötés?
Fölugrott mind a négy, volt „ah — ohó“ —
„Azt hiszi Ön, hogy az ember bohó!“

És szétszakíták a kötvényeket,
Beszemetelték a szobát velek,
És quartetben szól duzzogó ének,
És távoztak a merről jövőnek. *) —

Biczegő Dani.

*) Ezért kár volt rájuk az ebédet vesztegetni mai szűk világban. A *becses választ* nem tudjuk, mi kérdésre kell adnunk. A lap rendszeren jár; a bot pedig est in angulo, most nincs, ki rá érjen botnyelét faragni, mert maga harangoz a pap. *Szerk.*

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

Egy igen igen jó planumom tamata nekem. Id gyűn országgyűlis : kicsi lasacskan gyűn ; de csak gyűn. Nem telik neki, hogy gyűjön saját ekvipazson ; kel neki varnyi alkalmatosagra. Ezerfilik vilemínyek, milyen lesz gyűvő országgyűlis ? Egyik mongya : lesz hoszu, másik mongya, lesz rövid : — egyik mongya lesz zivataros, másik mongya : lesz csendes ; egyik mongya, nem tunyi, milyen lesz a vige ? másik mongya, nem tunyi, milyen lesz a kezdete ? Had in nekem van ere niz ve igen jó gondolatom, hogyan lehetne megcsinyalni, hogy országgyűlisen valóságos egyetirtis lene. Hanem ezt nagyon titokba kel megtartanyi, hogy meg ne tугyanak. Had minthogy ezere egy napon, egy oraban, egy minutaban fog vigbemenyi a követvalasztas, össze kelene beszilnyi mind a haromszaz is enyhiany valasztó keritisnek, hogy ezere mind valaményi unisono a Deak Ferenczet megvalasztó kipviselőnek. Akor a Deak Ferencz kipviselne egisz országgyűlist, s szeretnik meglatnyi, hogyan csinyalna akor partoskodast akarki, akar a strichen felyül, akar a strichen alul ? No,

nem jó indítvány ez ? de nem kel kipletykaznyi, hogy meg ne tугyanak előre. Azirt izs nem irtam levilbe, mert azt mások izs elolvashatnanak, hanem irtam ujsagba, it ugy se nem elolvas senki, vagy ha elolvasott, csak azirt se nem elhiszi.

Nem rigiben tetem tiszteletem t nagy hazankfianal ; ipen rajta kaptam, mikor langragyujtota egy czindhelczlit, hogy szivarnak vigit megigesen vele. Besziltünk a egyrtül, besziltünk a masrol ; in elmontam neki, a mi roszat csak eszibe jutota nekem ; utolyara mondok neki : hat te nem tuez nekem mondanyi valami jot ? — „Valami jót ? mongya Deak : Hogy ne tudnék én neked mondani valami jót !“ — „Halljuk ! halljuk !“ Mig tenyeremet izs fülemhez tartotam, hogy joban meghaljam ; mi az a jó ? — Hát a kapros káposzta : az *valami jó* !“

Is csakugyan igaza van ; mert mostani politikai constellatiok közöte in se tudok egyib jot, mint a kapros káposzta ; melyet izs hasonloul kivanva tekintedezs barátom uramnak.

Alazatos szolgaja

Tallérossy von Zebulon.

Amerikai lapszerkesztők fogásai elrugaskodott előfizetőik visszaszerzésére.

I. Az egyik azt írja az elmaradt előfizetőnek : „Uram : én jó keresztyén vagyok , óhajtók a mennyországba jutni ; de szeretném, ha önt is ott találnám valaha : már pedig, a ki kötelezettségeinek meg nem felel, az soha a mennyországba nem jut ; tehát legelőbb is küldje ön be azt a kis praenumeratiót !“

II. A másik így szól : „a ki az előfizetési díjat beküldi, annak soha sem fáj többet a foga, nem sirnak a fülébe a gyerekei, nem veszekedik vele a felesége, nem cserélik ki az esernyőjét ; nem szedik rá a piacon, hamisított liszttel stb.“

III. A harmadik rém mesét mond el : az éjjel egy halavány alak jött élém, fehér lepedőben : „kicsoda ön ?“ — „én egy elkárhozott előfizető szelleme vagyok, ki

elmulasztám a díjat beküldeni a szerkesztőnek, s most azért nincs nyugtom a más világon !“ — Uram, siessen ön lelkét hasonló teheről megszabadítani.

IV. Negyedik szitkozódáshoz fog, azt mondja elmaradó előfizetőjének, hogy soha se legyen egyéb mulatsága, mint zongorahanglépcső hallgatás, kertész fűrészszel borotválja a borbély, s mindig ki legyen fordítva a janklijának az egyik újja, mikor fel akarja venni.

V. Az ötödik még ennél is drasticusabb átokhoz fog : Petroleumos hordón ülve csapjon bele a mennykő !

VI. Egy pedig irtóztató nagy pisztolyt rajzoltatott az előfizetési megintó felhívására, s azt írta alá : „ilyen az a pisztoly, természeti nagyságában, a melylyel a szerkesztő föbe fogja magát löni, ha a hónap végeig, elmaradt előfizetői, vissza nem jönnek.“

Egy palaczk pezsgő.

(Elkésett versenyző a pályanovellák közül.)

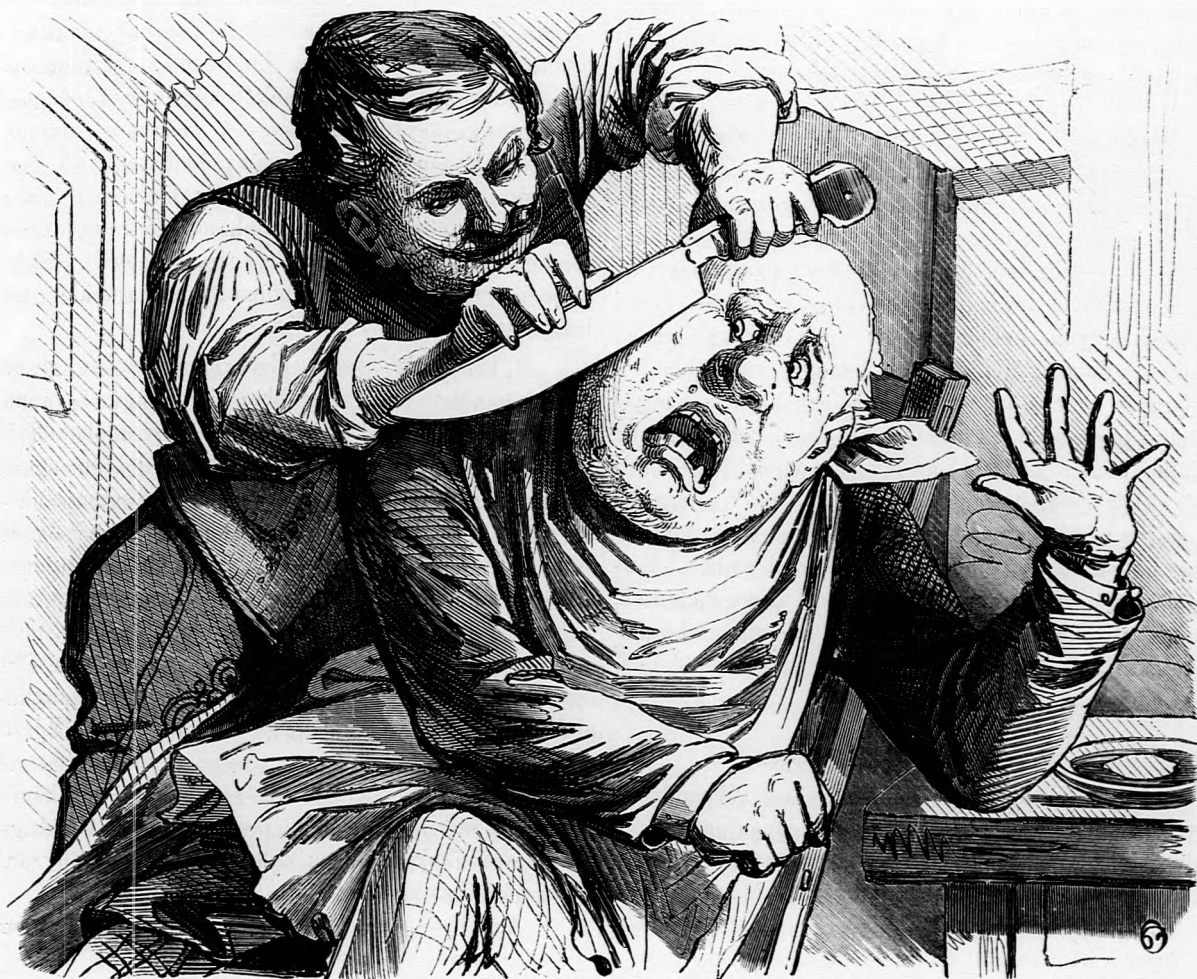

Ki volt küldve a deputatio a főispán beneventálására, s a legharsányabb torku hazafi, megválasztva a küldöttség szónokának. A főispán előteremében a későbbi díszebédhez elkészített különféle boros palaczkok amabilis confusióban valának asztra állítva. A szónok nagy örömét találta az „echt“ champagneik rendezésében s gondolván, hogy ezeknek úgy is ők lesznek kénytelenek megfelelni, s aztán mindegy, akár itt, akár otthon: egyvel több vagy kevesebb, sem oszt, sem sokszoroz; ő biz egyet a barátságos francziák közül sutytyomban a bő attilának hasonló transportokhoz gyakran alkalmazott hátulsó zsebébe praktizált. Jó lesz azt majd otthon is elővenni.

Észrevette azonban ez escamotaget egy gonosz kópé, s észrevétlenül a szónok háta mögé furakodva, a pezsgős palaczk dugaszát leszorító sodronyt szép csendesen keresztül metszi.

Mikor aztán a küldöttség behivatott a főispánhoz, a rázás által feldühített pezsgős palaczk épen abban a pillanatban, midőn a szónok nagy pathoszszaal kezdé rá: „üdvözlünk dicső férfiú!“ kirúgta nagy durranással a felszabadított dugaszt, s telöltte a deputatio szemét, száját édes explosioval; a felköszöntött és üdvözlői örök emlékezetű mulatságára.

A nagy-létai borbély.

Meg talált késni a földbecslő biztos ur számítá-
sán túl a szakállas férfiak hazájában s ez alatt állának
tarlói nagyra megnövekedének.

— Nincs itt egy borbély? kérdezősködik negyed-
napos bozontosságában.

— Dehogyan van.

— Hát egy borotvát nem kapni valahol?

— Itt minden ember szakállt visel.

— Ki tudna engemet megszabadítani ettől a tüs-
kétől a képemen?

— Ha ne ha a szomszéd hentes, a disznóölő; az
olyan szépen le tudja vakarni a frischlingeget, hogy
gyönyörűség.

— El kell híni!

És úgy történt. A jámbor hentes a maga jó élesre
köszörült disznóölő késével olyan szép simára faragta a
nagyságos ur fotografiájának az eredetijét, hogy akár-
melyik bécsi borbély sem szebben.

Aztán mondják még, hogy a magyar emberben
nincs mindenhez való genie!

A régi jó időkből.

Cserfa- és örömtapló.

A debreczeni ember meglátván Pesten, hogy egy veszprémi fuvaros cserfataplóba tüzet ütött, pipára gyujtandó, fejét csóválva így szólt: ilyen-adta németje, mit ki nem talál! nem is képzelném, hogy az örömtaplón kívül a tüztetésre más anyag is lehessen.

Öreg táblabíró és a kasoki ökörelőfogó.

Egy somogymegyebeli derék öreg táblabíró költségét időkimelésből, minden kaposvári generalis gyűlés után úgy látogatta meg m . . . i részjóságát, hogy mint táblabíró — jogánál fogva előfogatot parancsolgatott Kasokon. Mivel lovas polgárok kevesen voltak, unni kezdték a gyakori előfogatozást. — A furfangos jegyző segített a dolgon. Midőn ugyan is megjelent a táblabíró, a jegyző előfogatot eszközlendő hamis szemvágással intett a parancsoló kis birónak, mi annyit tett, hogy ne találjon előfogó lovas. Úgy lőn. A zúgolódó táblabírónak ekkor ökröket ajánlott. Mit volt tennie? elfogadta. A pajkos paraszt a népes Szil helységnek vontatta a rozoga hintót, minden ellenvetés dacára. A sziliek fellármáztatván a nagy ostorcsattogás által, először bámultak, azután szörnyen nevettek a nálunk szokatlan ökörelőfogatnak. A felmérgetült táblabíró pedig soha többé kasoki előfogatot nem használt.

Wesselényi és a tolvaj.

Egy tuczat finom selyemkendőt vett Wesselényi, de azok kabátja zsebéből — majdnem egyenkint kivesztek. Színház után rendesen figyelmeztette inasa a kárra. Na! ugymond, holnap jobban vigyázok. Más nap este — midőn a színházban kezeit tapsra emelné, veszi észre, hogy a háta mögött ülő uri emberek egyike, kezét a kabát zsebébe csusztatá. Hirtelen nyul zsebébe, s ime ott egy más idegen kacsót talált. Hátra sem nézve, kezdi vas markával szorongatni, ropogtatni benn a zsebben a tolvajkezet, mit a tolvaj nem állhatván, mélyen-sugványogva szól: „Nagyságos uram! Euer Gnaden!“ Szinte sugva Wesselényi: „Hallgass gazember!“ E vig-szomorú jelenet a szomszédok figyelmét még sem kerülheté ki s tőlük tudjuk, hogy a tolvaj, ujjait többé alig használhatá.

Domianich (nem Damianich forradalmi tábornok) zágrábmegyei földesurról valami.

Domianich J. Zágráb megyebeli földesur gazdagsága pár évtizeddel ezelőtt meglehetősen karban volt, de később különféle okoknál fogva alább szállott. Tréfás ötleteiről és szeszélyes magaviseletéről tette magát

nevezetessé. Az itt következő sorok tegyenek állításunkról bizonyosságot:

1. Egyszer rózsás jó kedvvel menvén haza felé Zágrábból, a város végén steyerországi cséplőkkel találkozott, kik felfogadóra várakoztak. Domianich felfogadta őket, más napra halasztván a teendő munka kimutatását. Korán reggel már hálószobája ajtajában várakoztak. Mikor kilépett, munkát kértek, és Domianich a rongyos kastélylyal szemben egy mélyedést mutatott „nekem ugymond, azt a pocstétát csépeljétek.“ A cséplők mosolyogva indultak csépelni, és Domianich pipára gyujtva gyönyörködött munkájokban. Délre ugy összefecskekeztek egymást vízzel és sárral, hogy . . . Ekkor jó ebédet, bort és egész napszámot fizetvén nékiek, utra bocsátotta felfogadott cséplőit.

2. Domianich házas élete nem volt szerencsés. Szelid lelkületű nőjével többszöri villongásai vannak emlékezetben, melyek miatt nője — egy időben férjét el is hagyván, a szeszélyes férj elől Zágrábba menekült. Később a zágrábi papi törvénytörvényesek őket egymással kibékítette s egyszersmind Domianichnak kötelességévé tette, hogy nőjét haza vigye. Domianich másnap lovas és ökrös jobbágyait kastélya elébe parancsoltatá, szép csészájába fogatott oly sorral, hogy hátul pár ló, előtte pár ökör, ismét pár ló, majd pár ökör s így tovább. Ekkor csészájába ülve, és komoly képpel dohányozva indult e különös és igen hosszúra nyuladt fogat Zágráb felé. Már a fogat eleje beért a város egyik piaczára, de Domianich még messze ült. A városiak először bámultak, majd szörnyen nevettek, mert a lovak és ökrök ugy összekeveredtek, hogy az ostoros jobbágyok alig tudták sajátjaikat kiválasztani.

A nő férje jövetelét megértvén elrejtezkedett, nem akarván magát a hazavitelnél csodáltatni.

3. Későbbben sem lehetett igazi béke Domianich és nője között. Egyszer egy rövidke házi csatározás után be-megy a férj nője szobájába, és nőjét engesztetőleg kezdett beszéden. „Lásd, ugymond, mi egymással boldogok soha sem lehetünk, bocsáss meg nekem, én valamit gondoltam, mit későbbben fogsz megérteni, és jóváhagyni.“ Ekkor nőjétől eltávozván, bezárkozott az ebédőbe s ott néhány óráig csendesesen maradt. Az ajtó kilincset mozgatták, de semmi nem volt kivethető. Délután egy puskadurranás riasztá fel a kastélyban lakókat. Az ebédő ajtaját lakatossal felnyitatták. S ime a szerencsétlen Domianich ott fekszik a padozaton földre fordulva, halványan, véresen. — Szegény nője feledve a gyakori villangásokat, feledve minden sértetését, keservesen zokogott és vigasztalhatlan vala. Egy bizalmas régi cseléd a háznál, ki gyakorizben tanuja volt jó urnője szenvedéseinek, szabadságot

vön urnője vigasztalására. „Ne sirjon, ugymond, Nagysád, ennek a mi most történt, régen kellett volna történni, a mi igaz, igaz, a nagyságos ur sem jó, sem okos ember nem volt“ Hallgass, semmirevaló, mond, a siró nő, voltak benne gyarlóságok, de csakugyan férjem vala ő nekem, és több ízben megbizonyította, hogy jó is tudott lenni erántam“. — E szavak végeztével, minden jelen volt cselédség és nője szörnyü ijedésére, mint a tegezből kibocsátott nyíl felugrik Domianich, a csak látszalott, s úgy vágja pofon amaz urnőjét vigasztaló bizalmas cselédet, hogy részint az ütés, részint az ijedség miatt egyszerre lerogyott.

Perei János és a kenesei kocsis.

„Iszik keed Mihály? Nem? No jó!“ ezzel felhajtá sörös poharát Perei János barátunk, oly hirtelen, hogy a kenesei kocsisnak ideje sem volt a sebes kérdésekre válaszolni. Erre a tréfát mosolygó kocsis: Jön az úr? Nem? No jó! És elhajtott, ott hagyván felfogadóját az akarjai vendéglő ajtajában.

Veszedelmes tőké.

„Vagnak önnek tőkepenzei?“ — kérdi az adóvető küldöttség elnöke a berendelt egyéntől. —

„Igen is, mintegy 6000 forint kerekszám, a mit forgatok.““

„Ah! nagyon szép, s miféle tőkepenzek azok?“

„Azok olyanféle tőkepenzek, kérem alássan, melyektől a kamatokat magam fizetem.““

„Vas sagt er?“ . . .

„„Der kerl ist schwarcz wie teufel.““ —

Okos választás.

Öreg tábornok udvarolt egy kevésbé vagyonos család ivadékai szebbikének, a máminak nagyon tetszett a kitüntetés, s midőn komoly nyilatkozatra szólíták a kisasszonyt, naivul ezt felelte: „Ha már csakugyan férjhez kell mennem, adjon mama inkább két kadéthoz, mint az öreg tábornokhoz.

Ki az a község?

Vessen kend embereket el — parancsolá a de. . . ci öreg bíró kis birájának, — kik a község szénáját behordják.

— Értem — mond amaz — s véve a hivatalos fehér mogyorófa pálczát, indul nagy utjára.

Nem sok idő múlva jön vissza.

— Hát vannak emberek? kérdi az öreg bíró.

— Vannak igenis — hanem ugyancsak megakadtam Gyüre Mihálylyal, — mert az azt mondta, hogy ő

nem jön, mert ő nem tudja, hova kell hordani — lön a hivatalos válasz.

— Mi az? nem engedelmeskedik birájának? hívja kend rögtön ide.

Felcizáltaték Gyüre uram.

— Hát kend — kezdi ráförmedve a bíró — nem engedelmeskedik az én világos parancsomnak?

— Bíró uram! felele amaz — én engedelmeskedem, csak azt mondja meg, ki az a község?

— Ki az a község? ha nem tudja még kend, hát tudja meg most, hogy az a község nem más, mint én meg kend együtt. Értette kend? Ha értette, takarodjék szénáért.

Gyüre elballagott.

Este felé nagy lélekszakadva nyargal be a kisbíró az öreg bíróhoz.

— Baj van bíró uram! Gyüre hozott ugyan szénát, de mind a maga udvarára hordta.

— Ejnye a gazember! hívja kend tüstént elő.

Ismét felcizáltaték Gyüre. — Kend a mint halom — szólítja meg az öreg bíró — a hozott szénát a maga udvarára rakta le; — hogy mer kend ilyen cselekedni?

— Hiszen bíró uram maga mondta, menté ez magát, — hogy a község nem más, mint bíró uram meg én; már a község szénájából pedig a bíró uram udvarára tizenkét szekérral vittek, azért vittem én csak hatot a magaméra, hogy hát csak mégis feljebb való bíró uram.

Megszepent az öreg bíró, s csak hogy mindenütt el ne terjedjen rossz hire, meghagyta Gyürénél a hat szekér szénát.

A török világból.

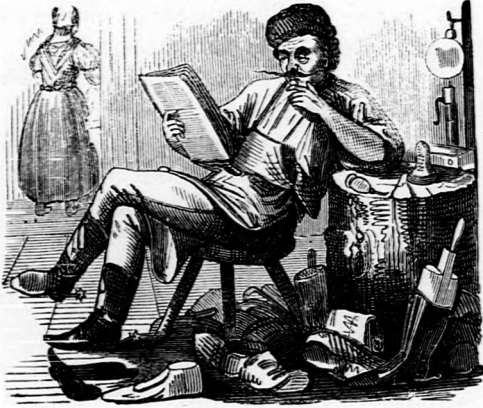
Igen derék emberséges ember volt a borosjenői basák idejében Ali Portuk, a ki a nála szolgáló cselédségnek nem csak pontosan kiadta a bérét, hanem még azonfelyül azt sem kérdezte egyikőtől sem, ki milyen hiten van, s a mikor akartak, akkor mehetek templomba.

Gondolta magában Matyi, a kertész legény, ha az az én muzulmán gazdám ilyen jól bánik velem, mint keresztyénnel, mit fog még velem tenni, ha kitekér töröknek?

Egyszer aztán beállít Ali Portukhoz s jelenti, hogy ő is muzulmán lett.

— Jól van fiam, mond neki a török úr; ezentúl hát 30 piaszterrel kevesebb fizetést adok, minthogy bort nem szabad többé innod; s majd vigyázok rád ezentúl, hogy meg ne csalj; ha már az úr Istent magát is meg tudtad csalni!

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

ORÁCULUM. Nagyon jól megfémnek mi egymással, csak ne kellene egymástól semmit se kérnünk.

— Milyen jó mégis az a gondviselés! Télen át nincs a szegény embereknek keresetük, most egyszerre olyan nagy hó esett, hogy a vasutakat ezer meg ezer napszámmal kell kiásatni a hófuvat alól, s a szegény embernek ad az ég ilyenkor is munkát!

— Brünn mellett egy faluban összeveszett a gazda a feleségével s haragjában odakötötte az asszonyt a tehének közé a jászolhoz; oda hordott neki aztán enni a barmok közé. Még a leánya is biztatta, hogy úgy kell az anyjának. Az asszony aztán egy hét alatt bújában meghalt. (Hej, ha ez nálunk történt volna!)

— Egy tiroli paraszton meg az történt, hogy egy szűk vasfazékból ki akarta nyalni a benne maradt mézet, aztán benne szorult a feje. A nyavalygására öszszefutottak a szomszédok, s minthogy ők sem tudtak rajta segíteni, kénytelenek voltak egy vas mozsártörővel összetörni a vasfazekat a fején. Semmi baja se lett. (Ugyan jó vastag fejük lehet azoknak a tyroliaknak.)

— Egy francia lap azt a hírt, hogy Napoleon Julius Caesarját magyar nyelven *Ráth Mór* adja ki, olyan szépen fordítja ki, hogy a kiadót megteszi „*un sénateur neger*“-nek.

— (Olvasta kend azt a szép veszekedést abban a doktorok ujságában?) Olvastam. És mondhatom, hogy ismertem olyan orvost, a ki túltett minden *papon*, a mennyiben számtalan keresztyén lelket megszerzett a paradicsomnak; ismertem olyan orvost is, a ki felyül-

múlt minden *katonát*, mert több emberhúst összekaszabolt, mint néhai Simonyi huszár obester; olyan orvost is láttam már, a ki a *mérnöki* tudományt vitte nagyra, számtalan embert téve földbirtokossá, s kimérve számára a hatláb hosszát; de olyan orvost, a ki a veszekedésben úgy túl tegyen minden a mi *prókátor* és ujságíró, még csak most kezdek lassankint ismergetni.

Isztrikuez és Nasszalmiceszkul.

I. Te! megint új adót akarnak indítványozni. Mit mondjunk rá?

N. Megszavazzuk.

I. De hát aztán?

N. Hallottad, hogy még a régivel is restantiában vagyunk. Az újjal is épen úgy járhatunk.

Védelem

a nagy automimicus H. K. számára,

ki befogott Párisban azért, mert egy marhakereskedőnek a tárczáját 200 fkal együtt hoszszasabb gondviselés alá vette.

„Uraim! a halhatatlan Dumas azt mondja, hogy mikor egy költő, egy genie lop, azt nem híják lopásnak: az *meghódítás*. A hódítás pedig Napoleon szerint bevégzett tény, mely előtt Európa véleményének meg kell hajolni. És így nekem két hiteles tanúm van, a ki mellett bizonyít, hogy én ama tárczát meghódítottam, s így jogosan nevezem magaménak.

Zsidó tréfák.

— *Gazda.* Héj Iezik! Iezik gazda! Jöjjön kend be.

— *Iezik.* No. Mi van eladó?

— *Gazda.* Egy irtóztató nagy fogfájás. Mit ad kend érte? olesón adom.

— *Iezik.* Itt van khendnek két khrajeczár foglalú: thartsa meg khend a jüvü egri vásárig, akkor majd elgyövik érte.

Lapunk bezártáig még semmiféle posta sem érkezett. A rossz hírek sem jönnek gyorsan. A magyar országgyűlés előkészületei valahol a hóban megrekedtek. Pest és Bécs ismét távol esnek egymástól. A haladás pályáján minden közlekedés meg van szakítva. A szebni vasúton sem tudni, mikor lehet még járni?

Laptulajdonos és főmunkatárs: JÓKAI MÓR.

Felelős szerkesztő: DIENES LAJOS.

Lakása: Mészáros utca 8. sz. II. emelet.

Nyomatott Emich G. magy. akad. nyomd. Pesten 1865
(Barátok tere 7-ik szám.)

Rajzolja: *Jankó*. — Metszi: *Poldák*.